

**List pasterski Biskupa Siedleckiego
KAZIMIERZA GURDY
na Wielki Post (2022)**

**Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia!**

Czas Wielkiego Postu wzywa ludzi wierzących do nawrócenia, do zbliżenia się do Boga i do oddania Mu czci. To wezwanie słyszymy w dzisiejszej liturgii słowa. W pierwszym czytaniu Mojżesz - do Narodu Wybranego uwolnionego przez Boga z niewoli egipskiej - zwraca się w słowach: „Oddasz pokłon Panu, Bogu swemu”. Oddaniu pokłonu Bogu towarzyszy wymienienie dzieł, jakich On dokonał dla swego Ludu oraz zachowanie pamięci o dobru, które od Boga pochodzi.

Kościół, Nowy Lud Boży, czuje się wezwany do rozpamiętywania historii zbawienia oraz do wspominania wielkich dzieł Boga dokonanych w Starym i Nowym Przymierzu. Pragnie on oddać pokłon Bogu i w ten sposób naśladować Jezusa Chrystusa, swego Zbawiciela, który kuszony przez szatana - przeciwnika Boga i człowieka - odrzuca jego propozycje, odmawiając mu oddania mu czci i pokłonu. Odpowiedź Jezusa jest zdecydowana: „Panu Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz”. Historia zbawienia, historia ludzkiego życia potwierdza, że ilekroć człowiek ulegał propozycjom złego ducha, tylekroć skazywał siebie na utratę swego człowieczeństwa, na utratę dobra i szczęścia. Jako ludzie wierzący pragniemy oddawać cześć i pokłon jedynie Bogu, chcemy zachować wiarę w Niego i podążać drogą zbawienia. Co mamy zatem czynić, aby to nasze pragnienie wypełnić?

Drodzy Bracia i Siostry! Odpowiadając na to pytanie, chciałbym zwrócić uwagę na te postawy, które dzisiaj stają się znakiem przynależności do Boga, naszego oddawania Mu czci i pokłonu. Są nimi: pomoc potrzebującym, aktywne włączenie się w życie Kościoła oraz troska o rodzinę i o chorych.

Oddajemy pokłon Bogu, gdy pomagamy bliźnim, potrzebującym. Nasza pomoc takim osobom musi być wielowymiarowa i obejmować całego człowieka, zarówno jego sferę duchową, jak i potrzeby materialne. W obecnym czasie mamy wiele okazji, aby taką troskę okazać tym, którzy są blisko nas, naszym najbliższym, ale również tym, których nie znamy, a którzy pukają do naszych drzwi i proszą o pomoc.

Oddajemy pokłon Bogu, gdy dzielimy się z potrzebującymi dobrem duchowym, gdy dzielimy się słowem, które prowadzi do Boga i do nawrócenia. Dziękuję Wam za to, co czynicie, aby Wasza wiara w Chrystusa stale wzrastała. Dziękuję za wspólną modlitwę w rodzinach, za troskę o życie sakramentalne dzieci i młodzieży. Podejmując te działania sprawiamy, że Bóg staje się pierwszy i najważniejszy w naszym życiu i Jemu oddajemy

cześć i pokłon. Troszcząc się o ducha, troszczymy się także o ciało. Ono również należy do Boga, bo On je stworzył. Szanujemy i uznajemy dzieło Stwórcy. Wszystko, co On uczynił jest dobre, nasza płęć również.

Oddajemy pokłon Bogu, gdy przychodzimy z pomocą materialną potrzebującym. W obecnym czasie wyzwaniem staje się dla nas pomoc materialna i troska o uchodźców z Ukrainy. Dziękuję, że znajdujecie miejsca noclegowe dla chorych i starszych oraz dla matek z dziećmi, którzy dla ratowania życia musieli opuścić swój kraj. Wyrażam wdzięczność za ofiary zebrane w minioną niedzielę i w Środę Popielcową przy naszych kościołach, za przekazywaną żywność, ubrania, środki opatrunkowe i środki chemiczne. Te podziękowania kieruję szczególnie pod adresem Księży Proboszczów i osób zaangażowanych w działających przy parafiach oddziałach Caritas i punktach charytatywnych, a także Szkolnych Kołach Caritas i wszystkich wolontariuszy. Dziękuję naszej diecezjalnej Caritas, która te działania animuje i koordynuje. Bardzo dziękuję także sołtysom, wójtom, burmistrzom i prezydentom gmin i miast naszej diecezji za wspólne działania podejmowane przy organizacji pomocy dla uchodźców i dla tych, którzy pozostali na dotkniętej działaniami wojennymi Ukrainie. Widzimy, że wspólnie możemy uczynić więcej dobra, a przecież Jezus uczy nas, że nie można kochać Boga nie kochając drugiego człowieka, bez względu na jego wyznanie czy przynależność państwową.

Bracia i Siostry. Oddajemy pokłon Bogu, gdy włączamy się w życie Kościoła. Wiemy, że jesteśmy Nowym Ludem Bożym idącym za Chrystusem, Dobrym Pasterzem. Jesteśmy Kościołem, napełnionym Duchem Świętym. Nasze zbawienie dokonuje się w tej wspólnotcie. Chrystus obecny w niej nas zbawia. Zwycięża razem z nami i w nas działanie złego ducha, pokonuje grzech i jego skutek, którym jest śmierć, a Duch Święty we wspólnotcie Kościoła nas uświęca. Dlatego tak ważne jest przyjęcie tej prawdy, która sprawi, że nie będziemy postrzegali Kościoła tylko jako instytucji funkcjonującej na podobieństwo instytucji państwowych czy społecznych, ale będziemy dostrzegali to, co jest w Kościele najważniejsze, czyli zbawcze działanie Chrystusa. Od tego, na ile tę tajemnicę pojmiemy i przyjmujemy, będzie zależała przyszłość Kościoła i nasza.

Uczenie się życia w Kościele i wspólne podążanie za Jezusem jest treścią Synodu, który zaproponował nam w ubiegłym roku papież Franciszek. Jego hasło brzmi: „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja”. To podążanie razem, duchownych i wiernych świeckich we wspólnotcie Kościoła, jest nazwane przez Ojca Świętego synodalnością. Synodalność jest cechą Kościoła od początku Jego istnienia. Wszystkie parafie naszej diecezji zostały zaproszone do udziału w Synodzie na pierwszym etapie jego przebiegu. W każdej parafii mogły powstać - i mam nadzieję, że powstały - grupy synodalne, w których wierni, wraz ze swym duszpasterzem i wybranymi koordynatorami, po modlitwie do Ducha Świętego oraz wspólnym słuchaniu i rozważaniu Bożego Słowa, mogli podjąć rozmowę na tematy związane z życiem Kościoła zarówno na szczeblu parafialnym, diecezjalnym jak i powszechnym. Wszystkim, którzy włączyli się w to dzieło bardzo dziękuję. Dziękuję za przesłanie do Kurii Diecezjalnej spostrzeżeń i propozycji z prac grup synodalnych, które po opracowaniu w wymiarze

diecezjalnym, zostaną przekazane do sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski. Cieszy mnie, że pośród tych spostrzeżeń i propozycji najczęściej dotyczyło spraw związanych z duszpasterstwem, na drugim zaś miejscu były sprawy związane z ekonomią. Przedstawiane postulaty były odpowiedzią na pytanie co zrobić, aby w działaniach duszpasterskich i ekonomicznych poszczególnych parafii, było zaangażowanych jak najwięcej wiernych świeckich, i by inicjatywy duszpasterskie odpowiadały potrzebom wiernych, aby przyczyniały się do wzrostu wiary dzieci, młodzieży i osób dorosłych. Przekaz wiary, którą Kościół wyznaje zawsze, wszędzie i razem z innymi - staje się dzisiaj najpilniejszym zadaniem parafii i diecezji. Ci, którzy wierzą, zadbają także o sprawy materialne Kościoła. Dlatego w tym miejscu pragnę podziękować wszystkim Księżom i Wiernym za świadectwo wiary, zrozumienie i troskę o wymiar materialny w funkcjonowaniu parafii, ale także - w dniu składanych na tacę ofiar przeznaczonych na cele diecezjalne - za dar serca i wsparcie potrzeb Kościoła diecezjalnego.

Umiłowani w Panu. Oddajemy cześć i pokłon Bogu, gdy troszczymy się o rodzinę. W tym roku w całym Kościele obchodzony jest Rok Rodziny. Zostanie on zakończony 26 czerwca w Rzymie. Troska ludzi wierzących o rodzinę wyraża się w akceptacji nauki Jezusa o rodzinie i małżeństwie. Zły duch kwestionuje naukę przekazaną Kościołowi przez Jezusa. Kłamliwie podpowiada uczniom Jezusa żyjącym w Kościele, aby zrezygnowali z małżeństwa sakramentalnego zawieranego pomiędzy mężczyzną i kobietą. By odrzucili zasadę nierozzerwalności małżeństwa, by odrzucili jego cel, którym jest wierna miłość, zrodzenie i wychowanie potomstwa. Modlimy się by wszyscy, którzy należą do Kościoła uznali nierozzerwalność sakramentalnego małżeństwa za prawdę, która określa ich kościelną tożsamość, aby tę prawdę przyjęli bez względu na swoją życiową sytuację. By nie zdarzyło się tak, że będą tę prawdę krytykować czy odrzucać, a nawet domagać się jej zmiany, tylko dlatego, że ich własna życiowa sytuacja jest inna. Uczeń Jezusa uznaje Jego naukę zawartą w Ewangelii jako trwałą i niezmienną. A gdy jego sytuacja życiowa staje się niezgodna z nauką Jezusa, razem z Kościołem poszukuje sposobu, by zachować te więzy z Chrystusem, na które jego sytuacja mu pozwala. Zapraszam was Drodzy Małżonkowie do uczestnictwa w organizowanych przez Wydział Duszpasterstwa Rodzin modlitewnych i formacyjnych spotkaniach, czy to w waszych parafiach, czy to w Centrum Duszpasterstwa Rodzin w Siedlanowie, czy też w Diecezjalnym Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Parczewie. Potrzeba nam wspólnej modlitwy i ciągłej formacji, by nie ulec tak mocnym dzisiaj naciskom złego ducha, by nie oddać mu pokłonu.

Troska o rodzinę to także troska o chorych. Wiemy, że zbawienie człowieka dokonuje się do ostatniej chwili jego ziemskiego życia. O zbawieniu decyduje wyznanie wiary w Boga i pojednanie się z Nim, które nieraz ma miejsce w ostatnim momencie ziemskiego pielgrzymowania. Dlatego dla nas ludzi wierzących - którym doświadczenie choroby i śmierci naszych najbliższych, przyjaciół czy znajomych stale towarzyszy - tak ważne jest, aby ostatnie chwile życia naszych bliskich były nie tylko możliwością rozmowy z nimi, podziękowania im za miłość, którą nas otaczali, ale były wypełnione troską o ich

przygotowanie na spotkanie z Bogiem w wieczności. Wierzimy bowiem, że życie człowieka nie kończy się wraz ze śmiercią, ale się zmienia i trwa, stąd wszystkim wierzącym powinno zależeć na tym, aby było ono szczęśliwe także po śmierci. Dlatego zachęcamy naszych chorych do tego, aby żyli w łasce uświęcającej. Pamiętajmy, że przygotowanie na spotkanie z Chrystusem, Sędzią żywych i umarłych, dokonuje się w sakramencie chorych, gdy zatem widzimy, że zbliża się kres ich ziemskiego życia, zachęćmy ich i zadbajmy o przyjęcie przez nich tego sakramentu. Dzięki temu zostanie pokonany szatan, który do końca życia kusi człowieka, aby oddał jemu pokłon, aby człowiek trwał w swych grzechach i nie pojednał się z Bogiem. W tym miejscu pragnę podziękować wszystkim, którzy troszczą się o życie duchowe swoich chorych. Dziękuję rodzinom, dziękuję księżom proboszczom i wikariuszom, którzy odwiedzają swoich chorych parafian w domach, służąc im w sakramencie pokuty i pojednania oraz przynosząc Komunię świętą. Wyrażam wdzięczność księżom kapelanom posługującym w szpitalach i domach opieki za ich stałą gotowość posługi sakramentalnej wobec chorych, także w czasie trwającej pandemii koronawirusa. Zachęcam wszystkich do zainteresowania się działającym w naszej diecezji Duszpasterstwem Chorych, które poprzez swoją działalność niesie pomoc zarówno chorym i cierpiącym, jak również opiekującym się nimi.

Drodzy Bracia i Siostry! Okres Wielkiego Postu, który rozpoczęliśmy w Środę Popielcową jest czasem naszego nawrócenia, przyłgnięcia do Chrystusa. Czasem walki z szatanem oraz ze złem i grzechem, które są skutkami jego ataku i naszej słabości. Jezus pokazuje nam drogę zwycięstwa. Jest nią modlitwa, post i jałmużna. On przez 40 dni przebywał na pustyni i był kuszony przez szatana, by oddał mu pokłon. Wiemy, że Zbawiciel nie poddał się tej pokusie, ale ją zwyciężył i pozostał wierny Ojcu Niebieskiemu. Dzięki modlitwie, uczestnictwu we Mszy św., w rekolekcjach, w nabożeństwach Drogi Krzyżowej i Gorzkich żali; dzięki podejmowaniu postu i jałmużny - możemy stać się duchowo mocniejsi. Bądźmy zatem mężni i zawsze oddajmy naszą cześć i pokłon samemu Bogu. Niech to dokonuje się szczególnie przez pomoc bliźnim, przez zaangażowanie się w życie Kościoła, a także przez troskę o małżeństwo, rodzinę i ludzi chorych.

Na trud i radość z wierności Bogu z serca wszystkim błogosławię: w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

+ *Keimig Gurda*

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 157/2022

Siedlce, dnia 4 marca 2022 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu 6 marca br.